

Ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου Σίμωνος τοῦ Ἀθωνίτου

ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ 1

ISBN 960-7006-61-5.

Ἅγ. Σίμων ὁ Μυροβλήτης, κτίτωρ τῆς Ἱ. Μ. Σίμωνος Πέτρας
Εἰκὼν τοῦ 1872. Χεῖρ Σωφρονίου Μοναχοῦ. Κατεστράφη ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς τὸ 1990.

Ο ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΤΟΥ

ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ 1

Ἐκδοση ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
630 87 Δάφνη, Ἅγιον Ὄρος

Φιλολογική ἐπιμέλεια καὶ διορθώσεις δοκιμίων
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΣΣΑΛΗ-ΣΤΕΦΟΥ

Ἐκδοση πρώτη, Ἰούνιος 1991

Ἐκδοση δεύτερη, Ὀκτώβριος 1992

Ἐκδοση τρίτη, Αὐγουστος 1995

Ἐκτύπωση – βιβλιοδεσία: «ΜΕΛΙΣΣΑ»

Ἀσπροβάλλα Θεσσαλονίκης

ISBN 960-7006-61-5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄγαπητέ Ἀναγνώστα	7
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ	11
Μακαρία ὑπακοή	13
Ἄγῶνες στὴν ἡσυχία	17
Ὁ ἀστήρ τῆς Νέας Βηθλεέμ.....	20
Οἱ πρῶτοι ὑποτακτικοί.....	23
Ὁ μαθητὴς ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὴν κατακρήμνιση	24
Πίστη ποὺ κινεῖ ὄρη	26
Ἡ μεταστροφή τῶν πειρατῶν	28
Οἱ τελευταῖες διδασκαλίες	29
Ἡ ἴαση τῆς θυγατέρας τοῦ βασιλέως	32
Ὁ γιὸς τοῦ βασιλέως ποὺ ἔγινε μοναχός	35
Ἡ διόρθωση τοῦ ἀσεβοῦς μοναχοῦ.....	40
Οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἀπαλλάχτηκαν ἀπὸ τὸν πειρασμό	42
Ἡ δόξα τοῦ Ἁγίου	44
ΥΠΟΜΝΗΜΑ.....	49
ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ	53
ΕΙΚΟΝΕΣ.....	55

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα,

Εἰς τὸ τευχίδιον αὐτὸ θὰ εὔρης τὸν βίον τοῦ ἁγίου Σίμωνος τοῦ Ἀθωνίτου, ἁγίου τοῦ 13ου αἰῶνος, ποῦ εἶναι ὁ πατήρ, ὁ κτίτωρ καὶ ὁ πολιοῦχος, ὁ προστάτης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Ἐδωσε τὴν ζωὴν του ὅλην ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν Θεόν, οἰκοδόμησε θαυματουργικῶς τὴν Σιμωνόπετρα, ἐν ἑξαίσιον θαῦμα, μετὰ τὴν σύμπραξιν τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τότε ζωογονεῖ τὴν ἀδελφότητά μας καὶ τοὺς πιστοὺς ποὺ ἀνακαλύπτουν τὸν Ἅγιον, ὅστις “εἰς τὸν αἰῶνα ζῆ”. Καὶ ἐξ αὐτοῦ ρεεῖ δι' ὅλους ἡμᾶς πηγὴ ζωῆς, χαρὰ καὶ εὐλογία Κυρίου, ζωτικὸν καὶ γλαφυρὸν φῶς ἐκ τοῦ αἰδίου Φωτός.

Ὁ Ἅγιός μας ἦτο μέγας ἡσυχαστής. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, ἐθυσίασε τὴν μακαρίαν ἐκείνην πνευματικὴν τροφήν του μέσα εἰς τὴν σιωπὴν, διὰ νὰ σώξῃ ψυχάς. Καί, μέχρι σήμερον φροντίζει, συνεργεῖ εἰς τοὺς πόθους καὶ κόπους τῶν πιστῶν, πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ὡς φύλαξ καὶ εὐχέτης ἄγγελός μας, ἐξυπνᾷ τὸν νοῦν μας, παρέχει φωτισμόν, ὁμιλεῖ εἰς τὰς καρδίας, γίνεται παράκλητος ἰδικός μας, ὁμιλεῖ καὶ εἰς τὸν Θεὸν χάριν ἡμῶν καὶ εἰς τὰς καθαρὰς καρδίας

“ἀποστάζει χάριτας” και γλυκειαν εὐφροσύνην.

Πῶς; Ὅταν ἀκόμη ἔζη ὁ Ἅγιος, ἐταλαιπῶρει τὰ γόνατά του μέσα εἰς τὸ ὑγρὸν σπήλαιον, “αἰτούμενος ὑπὲρ λαοῦ ἄφεισιν”. Καὶ ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι “θὰ σᾶς ἐπισκέπτωμαι”. Ἐ! Λοιπὸν, ἐὰν τότε, τώρα πόσον περισσότερον θὰ μᾶς ἐνθυμηταὶ καὶ θὰ μᾶς ἐπισκέπτεται! Καὶ ἠξέυρομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ ἀκούει τὸν ἅγιον καὶ “κάνει” τὰ θελήματά του. Γνωρίζει ὁ Κύριος τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκλέγει μὲ χαρὰν τοὺς ἁγίους, διὰ νὰ συγκαταβαίνουν μεθ’ ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς προσφέρουν τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος ἀπὸ τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ οὐρανόου Πατρὸς.

Ὁ Ἅγιος εἶναι ἓνας θεοφόρος, ποὺ δὲν προτίμησε τὸν εὐκόλον βίον καὶ τὴν κοσμικὴν διατριβὴν, ἀλλ’ “ἐφύλαξε ὁδοὺς σκληράς”, ἀσκητικούς ἀγῶνας καὶ πόνους, ἀδιαλείπτους εὐχὰς καὶ προσευχὰς, πρὸς μίμησιν ἰδικὴν μας. Ἔτσι ἐπέτυχε χαρίσματα θεῖα, μύρα, θαύματα, νίκας κατὰ τοῦ πονηροῦ καὶ, φυσικά, καταλογογραφήθηκε εἰς τὴν ἔπουράνιον καὶ αἰώνιον ζωὴν.

Τώρα, ἀγαπητέ καὶ ἀγιόφιλε ἀναγνώστα, διάβασε μὲ λαχτᾶρα, προσοχὴν καὶ προσευχὴν τὸν βίον τοῦ Ἁγίου. Εἶναι ἀπλοῦς καὶ βραχὺς. Διαβάζοντας, βλέπε τί ἠμπορεῖς νὰ μιμηθῆς ἀπὸ τοὺς

μόχθους τοῦ πολυφιλοῦς ἡμῶν ὁσίου Πατρὸς καὶ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Λέγει ὁ Ψαλμωδός, “εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος”. Τὸν Ἅγιον νὰ τὸν ἐνθυμησῶμαι, νὰ τὸν ἐπικαλῶμαι, νὰ τὸν φέρῃς καὶ νὰ τὸν κρατῆς κοντὰ σου. Τότε, ἑξομοιούμενος Αὐτῷ, θὰ προσλαμβάνῃς τὸν χαρακτήρα του, ὁπότε καὶ σὺ “μετὰ τοῦ ὁσίου ὁσιωθήσῃ”.

Ὁ ἅγιος Κτίτοράς μας εἰς τὴν ζωὴν του ὠδηγεῖτο διὰ τῶν ἐλλάμψεων τοῦ ἁγίου Φωτός. Τὴν τελευταίαν νύκτα τῆς ἐπιγείου κατασκηνώσεως... ἐσιώπησεν, ὕστερα παρέδωκε ἡσυχὰ τὴν ψυχὴν του εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ· καὶ τὸ πρωὶ ἔλαμπεν ὑπὲρ τὸν ἥλιον.

Τὸ “πολύαθλόν του σῶμα” τὸ ἐνεταφίασαν ὡς ἔπρεπε· καὶ τὸ πνεῦμα του παρελήφθη εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Ἀσφαλῶς, εἰς αὐτὴν τὴν οὐράνιον βασιλείαν ὄλοι μας εἴμεθα προσκεκλημένοι. Ὅπου ὁ πατήρ, ἐκεῖ σκιρτῶντα καὶ τὰ παιδιά.

28 Δεκεμβρίου 1990

Μνήμη τοῦ Ὁσίου

*Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανός
Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Σίμωνος Πέτρως*

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΤΟΥ

τοῦ ἐν τῇ πέτρᾳ ἀσκήσαντος,
καὶ μύρον ἀναβλύσαντος,
ὁστις ἀνεπαύθη
τὸ αὐτῶν [1257] ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, Δεκεμβρίου κη΄

Συγγραφεῖς μὲν ὑπὸ Ἡσαίου μοναχοῦ,
μεταγραφεῖς δὲ ὑπὸ Νικηφόρου ἱερομονάχου Χίου

ὁ ὅσιος καὶ θεοφόρος πατήρ ἡμῶν Σίμων, ὅτι μὲν εἶναι ἅγιος καὶ θεοφόρος καὶ σημειοφόρος, τὸ ἠξεύρομεν βεβαιότατα ἀπὸ τοῦ ἀσκητικοῦ ἀγῶνα, ὅπου ἠγωνίσθη ἐπὶ γῆς, καὶ ἀπὸ τὰ θαύματα ὅπου ἐτέλεσε καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἐξαιρετὸν χάρισμα ὅπου τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς νὰ ἀναβλύζη μύρον ὁ τάφος του, καθὼς ποτὲ καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου· ὅτι μὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ ὅσιος Σίμων, τὸ ἠξεύρομεν, λέγω, βεβαιότατα· ποία δὲ ἦτον ἡ πατρὶς του, καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ γονεῖς του, καὶ ποταπὴ ἐστάθη ἡ ἀνατροφή του καὶ ἡ παιδαγωγία του, δὲν μᾶς τὸ ἐφάνερωσε καμμία ἱστορία, οὐδὲ παράδοσις· πρὸς τούτοις οὐδὲ ποῦ πρῶτον ἔκαμεν ἀρχὴν τῶν ἀσκητικῶν του ἀγῶνων.

Μακαρία ὑπακοή

Εἰς δὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθῶνος ἐλθὼν, πόσῃ προθυμίᾳ εἶχεν εἰς τὴν ἀρετὴν, αὐτὰ τὰ πράγματα τὸ ἔδειξαν ὕστερον· ὅτι ἐρχόμενος ἐδῶ, δὲν ἐφρόντισεν ἄλλο, παρὰ νὰ εὗρῃ πνευματικὸν γέροντα διὰ νὰ ὑποταχθῇ, ἠξεύροντας τὴν συμβουλὴν τοῦ θείου ἐκείνου πατρὸς τὴν λέγουσαν ὅτι χωρὶς ὑπακοῆς ἀδύνα-

τόν ἐστι σωθῆναι τινα· τὸν δὲ γέροντα ὁποῦ ἐξήτει, τὸν ἤθελεν ὄχι μόνον ἐνάρετον, ἀλλὰ καὶ αὐστηρόν· ἐνάρετον μὲν, διὰ τὰ νὰ ἤξεύρη νὰ τὸν ὁδηγῆ εἰς τὴν σωτηρίαν του, αὐστηρόν δὲ καὶ ἀκριβῆ εἰς τὴν ἀσκησιν, διὰ τὰ μὴ συγκαταβαίνει εὐκόλως εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ ὑποτακτικοῦ του. Περιέρχεται λοιπὸν καὶ γυρίζει ὅλα τὰ πνευματικὰ φροντιστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἦγουν μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια, ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος, διὰ τὰ εὕρη πηγὴν ὕδατος ζῶντος· ἀνταμώνει τοὺς πλέον ἐνάρετους, περιεργάζεται τοῦ κάθε ἑνὸς τὰς ἐξαιρέτους ἀρετὰς· τέλος πάντων εὐρίσκει τὸν ποθοῦμενον· εὐρίσκει, λέγω, γέροντα, ἄνθρωπον εἰς μὲν τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν χρηστοθήθειαν καὶ τὴν σεμνότητα, γέροντα, εἰς δὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν τόνον τῆς ψυχῆς, νεάζοντα. Λοιπὸν, ἀνακαλύπτει εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν του, καὶ βάνοντας μετάνοιαν, μένει εἰς τὴν ὑποταγὴν του· πλὴν, τόσον καλῶς καὶ ἀκριβῶς ὑπετάχθη, ὥστε ὁποῦ ὅλα τὰ προστάγματα τοῦ γέροντος, ὡς Θεοῦ ἐντολὰς τὰ ἐτελείωνε τὸ ὀγληγορώτερον, χωρὶς καμμίαν περιέργειαν· ὁ δὲ γέροντας ἢ διὰ τὴν αὐστηρίαν του ἢ καὶ διὰ δοκιμὴν καὶ γυμνασίαν καὶ προκοπὴν τοῦ Σίμωνος, ὄχι μόνον τὸν ὕβριζεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔδευρε μερικὲς φορές, καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ εὐχαρι-

στίας τὰ ἐδέχετο καὶ τὰ ὑπέμενεν ὅλα· μάλιστα δέ, καὶ ζημίαν του τὸ ἐνόμιζεν, ὅταν δὲν ἔπαυσε τὰ τοιαῦτα· ὅθεν καὶ πλέον τὸν ἠγάπα, παρὰ ὁποῦ ἀγαποῦν οἱ παῖδες τοὺς φυσικοὺς γονεῖς τους. Ἴδετε, ἀδελφοί, σημεῖον ἀπλουστάτης ψυχῆς, καὶ ἀξίας διὰ τὸν Χριστόν· ποτὲ μὲν κοιμομένου τοῦ γέροντος, ἐκαταφίλει αὐτὸς τοὺς πόδας του ἀπὸ ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ἄλλοτε δέ, ἐλλείποντος ἐκείνου, ἐφίλει τὸν τόπον ὁποῦ ἐκοιμᾶτο ἢ ἴστατο προσευχόμενος· ἔλεγε δὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὁ αἰοίδιμος, ὅτι τὸν Θεὸν πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν, διὰ τὴν μᾶς ἔπλασεν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, τὸν δὲ γέροντά μας, διὰ τὴν μᾶς ἐξανάπλασε τρόπον τινά, καὶ μᾶς ἐκαινούργωσε τὸ κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἦτον συντετριμμένον ἀπὸ πολλὰς ἁμαρτίας. Ὡ ψυχῆς ὄντως θείας! Ὡ συνέσεως ὑψηλῆς! Ὡ ταπεινώσεως βαθυτάτης!

Ἀπὸ τοιαύτας λοιπὸν ἀρετὰς, ἔγινε περιβόητος εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ Σίμων εἰς ὅλον τὸ Ὄρος, ὅθεν εἰς μὲν τοὺς συνομηλικὰς του ἦτον σεβασμιος, εἰς δὲ τοὺς γεροντοτέρους του ἀγαπητός, καὶ ἦτον νὰ ἰδῆ τινὰς γεροντικὴν φρόνησιν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, ἀσκησιν ἀσύγκριτον εἰς τοὺς ἀγῶνας, τελειότητα εἰς τὴν φρόνησιν, ὅλας πνευματικὸν εἰς τὸν λόγον, συστολὴν εἰς τὸ βλέμμα, σεμνότητα εἰς τὸ περιπάτημα, βάθος ταπεινώσε-

ως εἰς τὸ φρόνημα, μεγαλοψυχίαν εἰς τοὺς πειρασμούς, ἐλευθεριότητα εἰς τὴν γνώμην, διάκρισιν θαυμαστήν εἰς ὅλα του τὰ ἔργα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἦτον νὰ ἰδῆ τινὰς λάμπουσαν εἰς αὐτὸν τὴν μακαρίαν ἀγάπην, τὴν ρίζαν καὶ τὸ τέλος πασῶν τῶν ἀρετῶν. Αὐτὰ στοχαζόμενοι ὅσοι τὸν ἔβλεπον, θαυμάζοντες ἔλεγον· ὦ μακαρία ὑποταγή, ποταπούς κάμνεις τοὺς ἀγαπῶντάς σε! Διότι καθὼς λέγουν οἱ θεῖοι πατέρες, ἡ μὲν ὑποποιὸς ταπεινώσις, γεννᾶται ἀπὸ τὴν ἁγίαν καὶ χριστομίμητον ὑπακοήν, ἡ δὲ πάνσοφος διάκρισις, γεννᾶται ἀπὸ τὴν μακαρίαν ταπεινώσιν· αὐτὰ τὰ θεῖα προτερήματα βλέπων καὶ ὁ τίμιος ἐκεῖνος γέρον, ὅτι ἐπλούτησεν ὁ ὑποτακτικὸς του Σίμων ἀπὸ τὴν ἄδολον καὶ καθαρὰν του ὑπακοήν, μετέβαλε τὴν προτέραν του αὐστηρότητα εἰς ἡμερότητα, καὶ εἰς τὸ ἕξῃς οὔτε τὸν ὕβριζεν, οὔτε τὸν ἐπρόσταζεν, ἀλλ' οὔτε τὸν ἐδίδασκε πλέον ὡς ἄν ὑποτακτικὸν του, ἀλλὰ τὸν ἐτίμα ὡς ἀδελφόν, καὶ ὡς διδάσκαλον τὸν ἐσυμβουλευέτο, χρείας οὔσης. Τί τὸ ἐντεῦθεν; Δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τοσαύτην τιμὴν ὁ ταπεινόφρων Σίμων, μάλιστα δὲ καὶ ἐλυπεῖτο καὶ ἐθλίβετο διὰ τοῦτο. Τί κάμνει λοιπόν; Ζητεῖ μὲ θεορμὴν δέησιν ἄδειαν ἀπὸ τὸν γέροντά του νὰ ἀναχωρήσῃ, διὰ νὰ ἡσυχάζῃ μόνος του. Τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν ὁ γέ-

ροντας, ἀλλὰ μὲ λύπην καὶ πόνον τῆς καρδίας του διὰ τὴν στέρησίν του, ὅτι δὲν τὸν εἶχε πλέον ὡς μαθητὴν, καθὼς εἶπομεν, ἀλλ' ὡς συναγωνιστὴν εἰς τὰς ἀρετάς.

Ἄγωνες στὴν ἡσυχία

Αφ' οὗ δὲ ἔφυγεν ἀπὸ τὸν γέροντά του, ἐζήτει τόπον ἐρημικὸν διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ὅπου νὰ μὴ τὸν ἤξεύρῃ τινὰς, καὶ ὕστερον ἀπὸ πολλὴν ἔρευναν εὗρηκε, θεῖα νεύσει, κατὰ τὸν πόθον του, ἓνα σπήλαιον πλησίον εἰς τὸ ἱερὸν μοναστήριον ὅπου καλεῖται Σιμῶπετρα (τὸ ὁποῖον ἔκτισε μετὰ καιρὸν οὗτος ὁ ἅγιος Σίμων, καθὼς θέλομεν εἰποῦμεν ἔμπροσθεν). Ἄφ' οὗ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον ἐκατοίκησεν, ἀρματώθη πλέον νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς, τοὺς δαίμονας· καὶ ἐπειδὴ ὁ πόλεμος ἦτον κατὰ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἐναντίον τους τὰ πνευματικὰ ἄρματα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος· ποῖα ταῦτα; Τὸν σταυρὸν, τὴν προσευχὴν, τὴν πίστιν, τὴν ὑπομονήν, τὴν νηστείαν καὶ ὅλην τὴν πνευματικὴν πανοπλίαν. Ἀλλὰ, τίς νὰ διηγηθῇ ἀξίως τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα καὶ ὅλον τὸν φοβερὸν ἐκείνον πόλεμον, καὶ τέλος πάντων τὴν νίκην ὅπου ἔκαμε κατὰ τοῦ διαβό-

λου; Ἐνα μόνον νά εἰποῦμεν ἀπό τὰ πολλά, εἶναι ἀρκετόν νά φανερώσῃ τὰ λοιπά.

Προσηύχето μίαν νύκτα ὁ Ἅγιος, καί ἰδοῦ με-
τεμορφώθη ὁ μαρὸς δαίμων εἰς ἕνα μεγαλώτα-
τον καί φοβερώτατον δράκοντα, καί φαίνεται
ἐμπροσθέν του, καί ἤνοιγε τὸ στόμα του διὰ νὰ
τόν καταπίῃ, ἀλλὰ μὴν ἔχοντας ἐξουσίαν παρὰ
Θεοῦ, δὲν τὸν ἐκατάπινε, ἀμὴ τὸν ἔδερνεν εἰς τὲς
πλάτες μὲ τὴν οὐρὰν του· καί τόσοσιν πολλὰ καί
σκληρὰ τὸν ἔδειρεν, ὥστε ὅπου ἔπεσεν ὁ Ἅγιος
εἰς τὴν γῆν μισαποθαμένος· καί κατὰ μὲν τὸ
σῶμα ἐκείτετο ἐπὶ γῆς ὡσεὶ νεκρός, κατὰ δὲ τὴν
ψυχὴν ἀνέβαινεν εἰς τὸν οὐρανὸν ψάλλοντας τὰ
ἐξῆς προφητικὰ λόγια: “ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐπ’ ἐμὲ κα-
κοῦντας τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου, ἐγὼ δὲ ὡσεὶ
κωφὸς οὐκ ἤκουον, καί ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων
τὸ στόμα αὐτοῦ”. Καί ὁ μὲν φοβερὸς ἐκεῖνος δρά-
κων, δὲν ἔπαυσεν, ἀλλ’ ἔδερνεν ἀκόμη τὸν Ἅγιον
κείμενον εἰς τὴν γῆν, μὲ σκοπόν, ἢ νὰ τὸν θανα-
τώσῃ τελείως, ἂν τοῦ δοθῇ ἄδεια παρὰ Θεοῦ, ἢ
κἂν νὰ τὸν φοβίσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ὁ
δὲ Ἅγιος γνωρίζοντας ὅτι δὲν ἦτον αἰσθητὸς δρά-
κων, ἀλλὰ νοητὸς, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ὁ ἀρχέκακος
ἐκεῖνος ὄφις, ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους, εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ ἀκόλουθα: “ὦ κατηρα-
μένε, τί φθονεῖς τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἤξευ-

ρεις, ταλαίπωρε, ὅτι δι’ ἐμὲ κατέβη ἀπὸ τοῦς
οὐρανούς ὁ Θεός, καί ἐγένετο ἄνθρωπος, καί διὰ
τὴν ἐδικὴν μου ἀγάπην ἐνεπαίχθη, ἐρραπίσθη,
καί τέλος πάντων ἐσταυρώθη, καί ἀπέθανεν ὁ
ἀθάνατος; Δὲν φοβεῖσαι τὴν σφραγίδα τοῦ βαπτί-
σματος; Δὲν τρέμεις τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυ-
ροῦ, ὅπου φορῶ ἐπάνω μου; Δὲν ἤξεύρεις τὰ ἱερὰ
λόγια ὅπου λέγουσιν, ἰδοῦ δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξου-
σίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καί σκορπιῶν καί
ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ; Ὅθεν καί
ἐγὼ μὲ ὄλον ὅπου κείτομαι ὡσάν νεκρός, μὲ ὄλον
τοῦτο, ἐπὶ σὲ τὴν ἀσπίδα καί τὸν βασιλίσκον ἐπι-
βήσομαι, καί καταπατήσω σὲ τὸν λέοντα καί δρά-
κοντα τὸν ἀρχέκακον· ἐπιτιμᾶ σοι Κύριος Σαβα-
ώθ· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· ἐπιτιμᾶ σοι ἡ
Κυρία τοῦ Ἄθωνος τούτου· ἀπόστα ἀπ’ ἐμοῦ”.
Ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσῃ τοὺς θεῖους λόγους τού-
τους ὁ Ἅγιος, καί ὁ φαινόμενος δράκων ἐγένετο
ἄφαντος· καί μετὰ τοῦτο φῶς θεῖον καί οὐράνιον
ἤστραψε, καί ἐγεμίσθη ἀπὸ τὴν φωτοχυσίαν τὸ
σπήλαιον, καί εὐωδία θαυμαστὴ καί ἄρρητος
ἦλθεν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπληρώθη ἡ καρδία τοῦ
Ὁσίου ἀπὸ θεϊκὴν εὐφροσύνην καί ἀγαλλίασιν·
ἔπειτα καί φωνὴν θεῖαν ἤκουσεν ἄνωθεν ὅπου
τοῦ ἔλεγεν· “ἀνδρίζου καί ἴσχυε, ὑπήκοε καί
πιστὲ θεράπον τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ”· καί, (ὦ τοῦ θαύ-

ματος!) όχι μόνον ψυχικήν εὐφροσύνην ἔλαβε παρὰ τῆς Θεομήτορος, ἀλλὰ καὶ σωματικὴν θεραπείαν, ὅτι πρὶν ἀκόμη νὰ ἐξημερώσῃ, εὗρέθη ὄλος ὑγίης. Κατὰ τί τὸ θαῦμα τοῦ προφήτου Δανιὴλ εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τοῦτο τοῦ ὁσίου Σίμωνος; Τί τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ὁ Σίμων κατὰ τὸ θαῦμα τοῦτο κατώτερος;

Ὁ ἀστήρ τῆς Νέας Βηθλεὲμ

Εμεινε λοιπὸν πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον ὁ ἱερός Σίμων (καθὼς καὶ ὁ μέγας Ἀντώνιος εἰς τὸ μνήμα), ἀγωνιζόμενος πολλοὺς χρόνους καὶ ὑπομένων πᾶσαν κακοπάθειαν, καὶ πολλοὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη τοῦ ὄρους ἐπήγαιναν εἰς αὐτὸν (“οὐ γὰρ δύναται, κατὰ τὸ θεῖον λόγιον, πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη”), καὶ ὠφελούντο ψυχῇ τε καὶ σώματι· διότι καὶ διακρίσεως χαρίσματι ἐπλούτει, διὰ νὰ ἐξηγῇ τὰς θείας Γραφὰς καὶ νὰ δίδῃ καὶ ἄλλας ψυχωφελεῖς συμβουλὰς, καὶ προορατικοῦ χαρίσματος ἀξιώθεις, ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα. Πλήν, αὐτὸς εἰς ταῦτα παντελῶς δὲν ἠρέσκετο οὔτε εὐχαριστεῖτο, μισῶντας ὡς ταπεινόφρων τὴν ἐξ ἀνθρώπων τιμὴν καὶ ἀποφεύγοντας τὴν ἐνόχλησιν τῶν πολλῶν, ἐπειδὴ τοῦ ἐγίνετο ἐμπόδιον εἰς τὴν ἡσυχίαν του· διὰ τὸ

ὁποῖον αἴτιον, καὶ διελογίζετο νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὸπον ἐρημικώτερον. Ἄλλ’ ὁ Θεὸς ὁποῦ προνοεῖ καὶ φροντίζει διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων, τὸν ἐμπόδισεν ἀπὸ τὸν τοιοῦτον σκοπόν, μὲ τὸ μέσον τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρὸς· καὶ τί λογῆς, ἔρχομαι νὰ τὸ διηγηθῶ καὶ προσέχετε, ὅτι κατὰ ἀλήθειαν, πολλῆς προσοχῆς εἶναι ἄξιον.

Ἐκεῖ ὁποῦ μίαν νύκτα προσήχεται ὁ Ὅσιος, βλέπει πάλιν τὸ σπήλαιον γεμάτον ἀπὸ φωτοχυσίαν θεϊκὴν, καὶ αἰσθάνετο πολλὴν εὐωδίαν, καὶ ἐλάμβανε πνευματικὴν εὐφροσύνην· ἀκούει δὲ καὶ θεῖαν φωνὴν ὁποῦ τοῦ ἔλεγεν ἔτσι· “Σίμων, Σίμων, φίλε πιστὲ καὶ λάτρι τοῦ Υἱοῦ μου, μὴ ἀναχώρει τῶν ὧδε, ὅτι εἰς φῶς τέθεικά σε μέγα, καὶ μέλλω νὰ δοξάσω τὸν τόπον τοῦτον μὲ τὸ ὄνομά σου”. Ὁ δὲ ταπεινότατος Σίμων, δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὄπτασίαν· φοβεῖται μήπως εἶναι τέχνη τοῦ πονηροῦ καὶ παγίδα· διότι ἔτρεμε πολλὰ τὸν λόγον ὁποῦ λέγει ὁ Ἀπόστολος, ὅτι ὁ ἀρχέμακος μετασηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός· δι’ αὐτὴν τὴν αἰτίαν εἶχε πάλιν τὸν ἴδιον σκοπόν, καὶ ἐστοχάζετο πάλιν ποῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἦσαν δὲ τότε ἡμέραι ὁποῦ ἐπλησίαζεν ἡ ἐορτὴ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· καὶ μίαν νύκτα προβαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, βλέ-

πει θέαμα φοβερόν· τοῦ φαίνεται ὡσάν νὰ ἔχωρίζετο ἕνας ἀστὴρ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἐστέκετο ἐπάνω εἰς τὴν ἀντικρὺ πέτραν, ὅπου εἶναι τώρα κτισμένον τὸ σεβάσμιον μοναστήριον· αὐτὴν τὴν ὄπτασίαν πολλὰς νύκτες τὴν ἔβλεπεν ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ, καθὼς εἶπομεν, ἐφοβεῖτο μήπως εἶναι καμμία πλάνη τοῦ ἔχθρου· ὡστόσοσον, ἦλθεν αὐτὴ ἡ κυρία νύκτα τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ, καὶ τότε δὲν βλέπει μόνον τὸν ἀστέρα, ὅτι κατέβη ἄνωθεν καὶ ἐστάθη ἀντικρὺ ἐπάνω τῆς πέτρας, ἀλλὰ ἀκούει καὶ θεῖαν φωνὴν ὅπου τοῦ ἔλεγεν ἔτσι: “ἔδῶ πρέπει νὰ θεμελιώσης, ὦ Σίμων, τὸ κοινόβιον σου καὶ νὰ σώσης ψυχάς, καὶ πρόσεχε καλῶς· μὴν ἀπιστήσης, ὡς πρότερον, ἐγὼ θέλω εἶμαι βοηθός σου· βλέπε, μὴ ἀμφίβαλε, διὰ νὰ μὴ πάθης κανένα κακόν”. Ἀκούει δὲ τὴν θεῖαν ταύτην καὶ ἀγγελικὴν φωνὴν τρεῖς φορές, ὅπου ἔλεγε τὰ αὐτὰ λόγια· ὅθεν γίνεται ὅλος ἔντρομος καὶ ἐνθουσιῶν, καὶ τοῦ ἐφαίνετο (καθὼς ἔλεγεν αὐτὸς ὕστερον εἰς τοὺς μαθητάς του), ὅτι εὐρέθη ἐκεῖ εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας μαζί μὲ τοὺς ποιμένας, καὶ ἤκουε μελωδίαν ἀγγελικὴν ὅπου ἔψαλλον ἐκεῖνα τὰ θεοχαριτότα λόγια: “δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· μὴ φοβήσθε ὑμεῖς, ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ”. Τότε λέγει, ἄρχισε

νὰ μοῦ φεύγη ὁ τρόμος καὶ ἡ ἔκστασις καὶ εὐφραϊνόμενη πνευματικῶς, ὡσάν νὰ ἔβλεπα παροῦσαν τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον καὶ τὸν δίκαιον Ἰωσήφ μὲ τοὺς υἱούς του, καὶ τὸν Κύριόν μας νῆπιον ἐσπαργανωμένον μέσα εἰς τὴν φάτνην.

Οἱ πρῶτοι ὑποτακτικοί

 ἐν ἀπέρασαν πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, καὶ ἰδοὺ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν τρεῖς ἄνδρες κοσμικοί, αὐτάδελφοι καὶ πλούσιοι (ἐπειδὴ καὶ ἡ φήμη του ἔφθασεν ἕως καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν), καὶ ἐξαγορεύσαντες ὅλους τοὺς λογισμούς τους εἰς τὸν Ὅσιον, προσπίπτουν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς δεχθῆ εἰς ὑποταγήν· ὁ δὲ Ὅσιος ἐσυλλογίζετο μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔλεγεν, ἴσως αὐτοὶ εἶναι οἱ συνεργοί μου εἰς τὸ νὰ κτίσω τὸ κοινόβιον μου, κατὰ τὴν ὄπτασίαν ὅπου εἶδον, ὅμως δὲν ἐσυγκατέβη εὐθύς νὰ τοὺς δεχθῆ, ἀλλὰ ἐπάσχισε μὲ διαφόρους λόγους νὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ λόγου του· ἐκεῖνοι δέ, ὡσάν ὅπου ἦσαν θεόθεν ἀπεσταλμένοι, δὲν ἔφειγαν, ἀλλὰ τοῦ ἔλεγαν, δέξαι μας ἐδῶ ὀλίγας ἡμέρας διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἂν δὲν εὐχαριστηθῆς, τότε διώξαι μας. Μὲ τοιαύτας ὑποσχέσεις λοιπόν, ἐκαταπεί-

σθη και τους ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ, και μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν, τους ἔνδυσε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν μοναχῶν, και ἱερουργήσας¹ τους ἐκοινωνήσεν τὴν ἄχραντον Κοινωνίαν, και ὕστερον ἀπὸ τὸ δεῖπνον τους ἐφάνερωσε και τὸν ἐδικὸν του λογισμόν, ἐπειδὴ τους εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς ὡς τέκνα του γνήσια· τους ἐδιηγήθη δηλαδὴ κατὰ πλάτος τὴν θεϊκὴν ὀπτασίαν ἐκείνην, και τους ὤρκισε νὰ μὴ τὸ εἰποῦν εἰς τινα, ἕως ὅπου ζῆ ἐκεῖνος· μετὰ ταῦτα τους λέγει, φανερόν εἶναι, ὡ τέκνα μου, ὅτι ὁ προνοητὴς Θεὸς σὰς ἔστειλεν ἐδῶ ἐπὶ τούτου, ὄχι μόνον διὰ νὰ σώσετε τὰς ψυχὰς σας, ἀλλὰ διὰ νὰ φέρετε και τὸν πλοῦτον σας, διὰ νὰ γένη τὸ κοινόβιον κατὰ τὴν θεϊκὴν θέλησιν. Ὑπάγετε λοιπὸν νὰ εὑρετε οἰκοδόμους, και νὰ τους φέρετε εἰς κατασκευὴν τοῦ μοναστηρίου.

Ὁ μαθητὴς ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὴν κατακρήμνιση

Υπῆγαν ἐκεῖνοι, εὐρήκαν, ἔφεραν τους οἰκοδόμους. Ὁ δὲ Ὅσιος πρῶτον μὲν δείχνει εἰς αὐτοὺς τὸν τόπον ὅπου ἐβούλετο νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἐκκλησίαν, ἔπειτα και τὴν ἐπίλοιπον

1. Ἐντεῦθεν δηλον, ὅτι ὁ Ὅσιος ἦτον ἱερεὺς.

οἰκοδομὴν· ἀλλ' ἐκεῖνοι βλέποντες τὸ ἀπόκρημνον και κινδυνῶδες τοῦ τόπου, τοῦ ἀποκρίνονται· τί λέγεις, ἄββα; Χωρατεύεις ἢ ἀληθεύεις; Τῶν ἀδυνάτων εἶναι νὰ ἐπιχειρισθοῦμεν αὐτοῦ οἰκοδομὴν, ἐπειδὴ και στοχαζόμεθα, ὅτι μέλλει νὰ κινδυνεύσῃ ὄχι μόνον ἡ ἐδικὴ μας ζωὴ, ἀλλὰ και ἐκείνων ὅπου ἔχουν νὰ κατοικήσουν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τὸν ἐπικίνδυνον· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος μὲ πολλοὺς και διάφορους λόγους δὲν τους ἐκατάπεισε νὰ ἐπιχειρισθοῦν τὰ οἰκοδομήματα, ἐπρόσταξε και τους ἔβαλαν τράπεζαν διὰ νὰ γευθοῦν.

Και ἐκεῖνοι μὲν ἔτρωγαν, ἕνας δὲ ἀπὸ τους μαθητὰς τοῦ Ὁσίου, ἐκεῖ ὅπου τους ἐκερνοῦσε τὸ κρασί ὄρθιος, φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, δὲν ἤξεύρω πῶς ὑπεσκελίσθη, και ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν εἰς τὸ ἄμετρον ἐκεῖνο βάθος, κρατῶντας εἰς τὸ ἕνα χέρι τὸ ἀγγεῖον ὅπου εἶχε τὸ κρασί, και εἰς τὸ ἄλλο τὸ ποτήριον γεμάτον· και τοῦτο βλέποντες οἱ οἰκοδόμοι, ἔλαβον αἰτίαν και ἔλεγαν εἰς τὸν Ὅσιον μετὰ θυμοῦ· διὰ τί, ἄββα, ἐπεχειρίσθης τοιαῦτα πράγματα, και ἔγινες αἰτία τοῦ τοιούτου φόνου; Ἀλλὰ και ἂν ἠθέλαμεν συμφωνήσωμεν εἰς τὸν σκοπὸν σου και ἡμεῖς, πόσοι ἄλλοι ἔμελλον νὰ φονευθοῦν ἔπειτα; Ὁ δὲ Ἅγιος σιωπῶντας προσήχητο εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐκ βάθους ψυχῆς, διὰ νὰ μὴ καταισχύνη

βουλὴν πτωχοῦ τῷ πνεύματι· καὶ (ὡ τῶν ἀνεκφράστων θαυμασίων σου, Δέσποινα! Τίς δύναται νὰ ὑμνήσῃ τὰ μεγαλεῖά σου;) δὲν ἀπέρασε μισὴ ὥρα, καὶ ἰδοὺ ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ κρημισθεὶς ἀδελφός, ὅλος ὑγιῆς καὶ παντάπασιν ἀβλαβής, τῇ βοηθείᾳ τῆς παναμώμου Παρθένου, βαστώντας τὸ ποτήριον καὶ τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ κρασί, ὄχι μόνον ἀσύντριπτα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ χυθῇ τελείως τὸ κρασί. Καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες ἐκεῖνοι οἱ πρῶην αὐθαύδεις οἰκοδόμοι, ἔφριξαν καὶ ἐτρόμαξαν, καὶ ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου, ζητοῦντες συγχώρησιν, λέγοντες· τώρα ἐγνωρίσαμεν, πάτερ, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ· καὶ δὲν ἐστάθησαν ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ τὸν ἐβίασαν, καὶ τοὺς ἐκούρευσε ὅλους μοναχοὺς.

Πίστη πὸν κινεῖ ὄρη

Εκαμαν λοιπὸν ἀρχὴν οἱ καλοὶ οὗτοι οἰκοδόμοι νὰ κτίζουσι τὸ μοναστήριον μὲ προθυμίαν· καὶ ἐπειδὴ ἐχρειάζοντο πολλὰ καὶ μεγάλα πέτρας διὰ τὰ θεμέλια καὶ τὰς γωνίας, ἐπρόσταξεν ὁ Ὅσιος νὰ σηκώσουν μίαν μεγαλωτάτην πέτραν ὅπου ἦτον ἐκεῖ πλησίον, διὰ νὰ τὴνβάλουν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ θεμελίου· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἀστοχήσαντες τὴν πρῶτην θαυματουρ-

γίαν τοῦ Ὁσίου, ἐκρυφογελοῦσαν, βλέποντες ἕνας τὸν ἄλλον, νομίζοντες ὅτι χωρατεύει, ἐπειδὴ καὶ ἔβλεπον, ὅτι δὲν ἦτον δυνατόν νὰ μετασλευθῇ ἡ μεγαλωτάτη ἐκείνη πέτρα ὅπου τοὺς ἔλεγεν· ὁ δὲ Ὅσιος ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἀκούουν, πηγαίνει μόνος τοῦ ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἡ πέτρα, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐσφράγισε μὲ τὸ σημεῖον τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τὴν σηκώνει εἰς τοὺς ὤμους του, χωρὶς νὰ τοῦ βοηθήσῃ ἄλλος τις, καὶ τὴν φέρει καὶ τὴν στερεώνει εἰς τὴν γωνίαν τοῦ θεμελίου ὅπου ἦτον χρεία· καὶ οὕτως ἔδειξε μὲ τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος, ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν ὁ Κύριός μας μὲ τὸν λόγον εἰς τοὺς Ἀποστόλους του· “Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀρθήσεται, καὶ βληθήσεται”· διότι ἄνθρωπος κατεξηραμένος ἀπὸ τὴν σκληραγωγίαν καὶ τὴν ἀσκήσιν, καὶ ὅπου μόνον τὸ δέσμα ἐβαστοῦσε τὰ κόκκαλα, νὰ σηκώσῃ τὸσον βάρος, ὅπου τόσοι ἄνθρωποι τὸ ἐστοχάζοντο ἀδύνατον κἂν νὰ τὴν σαλεύσουν, δὲν εἶναι ὀλοφάνερρον, πὼς ἐκατάστησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὄργανον τῆς παντουργοῦ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἐνήργει δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς τὰ παράδοξα ταῦτα;

Ἡ μεταστροφή τῶν πειρατῶν

Αλλά και τὸ ἀκόλουθον θαῦμα τοῦ Ὁσίου, τοῦτο τὸ ἴδιον μᾶς βεβαιώνει· ὅτι ἄφ' οὗ πλέον ἐκτίσθη καὶ ἑκατοικίσθη ἀπὸ πολλοὺς τὸ μοναστήριον (τὸ ὁποῖον ἠνόμασεν ὁ Ὁσιος Νέαν Βηθλεέμ, διὰ τὸν φανέντα ἀστέρα), ἦλθον μίαν φορὰν Σαρακηνοὶ κάτω εἰς τὸν λιμένα τοῦ μοναστηρίου τούτου. Ὁ Ἅγιος φοβηθεὶς μήπως καὶ ἀνέβουν ἐπάνω καὶ κατακαύσουν τὸ μοναστήριον, προλαμβάνει καὶ παίρνει τινὰς μαθητὰς του, καὶ κατεβαίνει εἰς προϋπάντησίν τους, ἔχοντας καὶ μερικὰ δῶρα νὰ τοὺς δώσῃ· οἱ δέ, ἔλαβον τὰ δῶρα, ἀλλὰ ἐζήτησαν καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ μοναστηρίου, καὶ μὴ γνωρίζοντες τὸν Ἅγιον, διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ σχήματός του, τὸν ἐβίαζαν νὰ τοὺς δείξῃ τὸν ἠγούμενον· καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη μὲ πραεῖαν φωνήν· ἐγὼ ὁ ταπεινὸς εἶμαι ὁ ἠγούμενος, πλὴν, ἄλλα δὲν ἔχομεν ἀπὸ αὐτὰ ὅπου φοροῦμεν· καὶ αὐτοὶ θυμωθέντες ὤρμησαν ἐπάνω του, ὡσάν θηρία ἄγρια, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ πλέον φονικώτερος τῶν ἄλλων, ἔβγαλε τὸ σπαθὶ του, διὰ νὰ κόψῃ τὴν ἱερὰν τοῦ Ὁσίου κεφαλὴν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔξαποστείλας τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, ἐρρῦσατο τὸν Ὁσιόν του· ὅτι ἦ

μὲν χεῖρ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου, ἔμεινε κρεμαμένη κατάξηρος, οἱ δὲ λοιποὶ ἀορασίᾳ ἐπατάχθησαν καὶ ἐτυφλώθησαν ὅλοι. Τότε δὴ ἀλαλάζοντες τὴν συρικὴν φωνὴν αὐτῶν, ἀλάχ, ἀλάχ, καὶ μεταβαλόντες τὴν θηριωδίαν εἰς θρηνοδίαν καὶ τὴν ἀγριότητα εἰς ἡμερότητα, ἔκλαιον πικρῶς καὶ ἐπαρακάλουν θερμῶς τὸν Ἅγιον λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, ἄββᾶ, νὰ ὑγιάνωμεν καὶ νὰ γένωμεν ὅλοι χριστιανοί. Ὁ δὲ φιλάνθρωπος δούλος τοῦ φιλάνθρωποτάτου Δεσπότη, καὶ μιμητῆς τοῦ ἀνεξικάκου διδασκάλου του Χριστοῦ, στέλνει εὐθὺς ἕνα του μαθητὴν, καὶ φέρνει ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀλείφοντας τὰ ὀμμάτια τους σταυροειδῶς, ὁμοίως καὶ τὴν ἐξηραμένην χεῖρα τοῦ αὐθάδους ἐκείνου, καὶ προσευξάμενος, εὐθὺς ἰατρεύθησαν ὅλοι· ὄθεν ὄχι μόνον ἐβαπτίσθησαν καθὼς ὑπεσχέθησαν, ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἐκουρεύθησαν καὶ μοναχοὶ εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τοῦ Ὁσίου καὶ εὐδοκίμησαν.

Οἱ τελευταῖες διδασκαλίαι

Αλλ' ὅταν ἐφθασεν ὁ αἰοίδιμος Σίμων εἰς βαθύτατον γῆρας, καὶ ἦλθε πλέον ὁ καιρὸς διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποθούμενον του Χριστόν, προεῖδε τὴν ὥραν τῆς ὀσίας αὐτοῦ ἐκδημίας

πρὸς Κύριον, καὶ κράζει τοὺς ἱεροὺς μαθητὰς του, καὶ τοὺς κατηγεῖ τὴν ὁλοῦστέραν κατήχησιν, λέγων· “ἰδοὺ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅπου μέλλω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ ἐσᾶς, ἀλλ’ ὡς φρόνιμοι, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆτε· ἕνα μὲν, ὅτι ὀλίγος καιρὸς ἀπερνᾶ, καὶ πάλιν ἀνταμωνόμεθα· ἄλλο δέ, ὅτι ἐὰν καὶ λάβω καμμίαν παρηρησίαν πρὸς Θεόν, θέλω σᾶς ἐπισκέπτωμαι πάντοτε, καὶ θέλω σᾶς φυλάττω ἀπὸ κάθε πειρασμὸν ὄρατον καὶ ἀόρατον· πλὴν, ἐὰν καὶ ἐσεῖς φυλάττετε τὴν παράδοσιν τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς ὅπου εἶδετε, καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅλα, ὅσα σᾶς ἐδίδαξα καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον, οὕτω θέλω ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν φροντίδα σας. Μὴν ἀγαπάτε πλοῦτον πρόσκαιρον· φεύγετε τὴν κενοδοξίαν· μὴν ἀπατᾶσθε εἰς χορτασίαν κοιλίας· μὴ φέρετε εἰς τὸ κοινόβιον ἀγένεια πρόσωπα· διατὶ εἶδετε τί ἔκαμεν ὁ μέγας Εὐθύμιος εἰς τὸν ἅγιον Σάββαν, ὅπου ἀγκαλὰ καὶ τὸν ἤξευρε πὼς ἦτον ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος, μὲ ὄλον τοῦτο δὲν τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸ κοινόβιον του· γράφει δὲ καὶ εἰς τὸ Γεροντικόν, ὅτι τέσσαρες λαῦρες, τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἐρημώθησαν, ἐξ αἰτίας τῶν ἀγενοίων· καθὼς καὶ ὁ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος τῆς μεγίστης Λαύρας, ἐκατηράσατο ἐκείνους τοὺς προεστοὺς ὅπου ἤθελαν δεχθῶν ἀγένεια,

κᾶν τε καὶ βασιλόπουλα ἤθελαν εἶναι· νὰ εἶστε εἰρηνικοὶ· φιλόξενοι· νὰ ἐπιτελεῖτε τὰς ἐορτὰς πνευματικῶς καὶ ὄχι κοσμικῶς· νὰ μὴ καταγίνεσθε δηλαδὴ εἰς ταύτας τὰς ἡμέρας εἰς ἀργολογίας καὶ χωρατὰ καὶ γέλια· ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐορτὴ εἶναι φωτισμὸς καὶ ἁγιασμὸς τῆς ψυχῆς, ὁ ὁποῖος γεννᾶται ἀπὸ τὴν σιωπὴν καὶ προσευχὴν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων· εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς ἐκκλησίας νὰ ψάλλετε μὲ σεμνότητα καὶ εὐλάβειαν, καὶ ὄχι μὲ βοῆς ἄτακτες· νὰ εὐλαβηθῆτε καὶ τὸν ἠγούμενον μὲ ὄλην σας τὴν δύναμιν. Αὐτὰ ἐὰν φυλάτετε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου, καθὼς καὶ ζῶντος μου τὰ ἐφυλάττετε, θέλω εἶμαι νοερῶς μαζί σας πάντοτε· εἰδὲ μὴ, νὰ ἀπολογησθε ἐσεῖς εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν καὶ πάνδημον Κριτήριον”. Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Ὁσίου, οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι καὶ μαθηταὶ του, περιτριγυρίζοντες αὐτὸν ἔκλειον ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν στέρησίν του· αὐτὸς δὲ προσευξάμενος εἰς τὴν παναγίαν Τριάδα, τὸν ἕνα Θεόν, διὰ νὰ φυλάξῃ αὐτοὺς ἐν τοῖς αὐτοῦ προστάγμασι καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐσιώπησε, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην παρέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ πρωὶ εἶδον ὅλοι τὸ πανόσιόν του πρόσωπον, ὅπου ἔλαμψεν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ὅθεν μετὰ

ψαλμωδιῶν καὶ ὕμνων, καὶ μεγάλης εὐλαβείας, ἐνταφίασαν τὸ πολυάθλον τοῦ σώμα, ὡς ἔπρεπεν.

Ἡ ἴαση τῆς θυγατέρας τοῦ βασιλέως

Ηκμαζε δὲ οὗτος ὁ ἱερός Σίμων εἰς τὸν ἰγ' αἰῶνα, εἰς τοὺς χρόνους ὅπου ἐβασίλευαν εἰς τὴν Ἀσίαν ὁ Θεόδωρος ὁ Λάσκαρης, ὁ Ἰωάννης Δούκας Βατάτζης καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ Νέος Λάσκαρης¹ σύγχρονος ὦν μὲ τὸν Νικηφόρον τὸν Βλεμμύδην, μὲ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Καβάσιλαν, μὲ τὸν ἅγιον Μελέτιον τὸν Ὁμολογητὴν καὶ Γαλακτίωνα· εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους· διέλαμψεν ὡς ἀστήρ λαμπρότατος ὁ ὀσιος Σίμων, καὶ ἔκανε καθ' ἐκάστην ἄπειρα θαύματα, καὶ διαφόρους ἀσθενείας ἐθεράπευε, καὶ ὄχι μόνον ὄταν ἐξοῦσεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ· καθὼς ἰάτρευσε καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ ἐπιλεγομένου Οὐγγλεσι.

Οὗτος ὁ Ἰωάννης² ἐβασίλευεν εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Σερβίας, δηλαδὴ εἰς τὴν Μπόσιναν καὶ

1. Ὁ μὲν Θεόδωρος ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς 1206 χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, ὁ δὲ Ἰωάννης εἰς τοὺς 1222, καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ Νέος εἰς τοὺς 1255 κατὰ τὸν Μελέτιον.
2. Οὗτος ὁ Ἰωάννης ἐβασίλευεν εἰς τοὺς 1264 ἀπὸ Χριστοῦ.

τὰ πέριξ αὐτῆς μέρη· αὐτὸς εἶχε θυγατέρα δαιμονιζομένην, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην, διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις ἐδέετο τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ τοὺς πλέον ἐναρέτους ὅπου ἤξευρεν ἔβανε πρὸς αὐτὸν μεσίτας· ἀλλὰ θέλοντας ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὅπου ὕστερον ἐγινε (καθὼς θέλομεν τὸ διηγηθοῦμεν ἀκολούθως), δὲν εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τους. Ἀπορῶν δὲ ὁ βασιλεὺς τί νὰ κάμῃ, καὶ λυπούμενος, ἤκουσεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὅπου ἔλεγε τὸ δαιμόνιον· εἰς μάτην, ὦ βασιλεῦ, κοπιᾶξεις· ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Σίμων ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, ἐγὼ δὲν ἐβγαίνω. Τότε ὁ βασιλεὺς εὐρῶν τινὰς μοναχοὺς ἀγιορείτας, ἐξέταξεν αὐτοὺς περὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος, καὶ μαθὼν παρ' αὐτῶν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ὅτι ἐνεργεῖ θαύματα καθ' ἐκάστην, καὶ ἀναβλύζει μύρον ὁ τάφος του, ἐχάρη πολλά καὶ παρευθὺς εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ παλατίου του, ἔπεσεν εἰς προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον. Προσευχομένου λοιπὸν τοῦ βασιλέως μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας, καὶ ζητούντος τὴν ἴασιν τῆς θυγατρὸς του παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ μεσιτείας τοῦ ὀσίου Σίμωνος, ἐφώναξε τὸ πονηρὸν δαιμόνιον, καὶ κλαῖον γοερῶς ἔρριψε τὴν κόρην κατὰ γῆς, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὴν, ἐβγῆκεν εὐθὺς, καὶ ἔμεινε ἀνενό-

χλητος, τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, ἕως τέλους τῆς ζωῆς της δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν παρ' αὐτοῦ δοξασθέντα θεῖον Σίμωνα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὸ θαῦμα καὶ τὴν ταχεῖαν ἀντίληψιν τοῦ Ὁσίου, καὶ γνωρίσας καλῶς τὴν πολλὴν ἐκείνου πρὸς Θεὸν παρρησίαν, δὲν ἔκαμε τὴν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν εὐεργέτην του μὲ λόγια μόνον εὐχαριστήρια, ἀλλὰ τί· Γράφει παρευθὺς εἰς τὴν Σύναξιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ παρακαλεῖ θεομῶς νὰ τοῦ χάρισουν τὸ μονύδριον τοῦ ἁγίου Σίμωνος, διὰ νὰ τὸ κτίσῃ βασιλικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς, πρὸς ἀνταμοιβὴν πρέπουσαν τοῦ θεοῦ του εὐεργέτου Σίμωνος, καὶ διὰ νὰ κηρύττεται λαμπρῶς τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου ὁποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν θυγατέρα του· τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε μετὰ γνώμης καὶ ἀδείας τῶν ἁγιορειτῶν, καθὼς φαίνεται ἕως τῆς σήμερον, καὶ μετόχια πάμπολλα ἠγόρασεν εἰς διαφόρους τόπους, καὶ μετὰ χρυσοβούλλων τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἱεράν μονὴν ταύτην. Καὶ ταῦτα μὲν τελειώνουν ἕως ἐδῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀκόλουθος διήγησις εἶναι ὡραία καὶ ψυχαφελής, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τὴν παραιτήσωμεν, διὸ καὶ τὴν προσθέτομεν διὰ τὴν ἕξ αὐτῆς ὠφέλειαν.

Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ποῦ ἔγινε μοναχός

Εἰς τὸν καιρὸν τούτου τοῦ βασιλέως Ἰωάννου Οὐγγλεσι, εἶχον οἱ Τοῦρκοι τὴν καθέδραν τῆς ἐξουσίας τους εἰς τὸ Ἰκόνιον, πόλιν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἔκαμναν εἰς τοὺς τόπους τῶν Ρωμαίων βασιλέων μεγάλους ἀφανισμούς· ἀφ' οὗ δὲ ἔκαμαν ἀγάπην μὲ αὐτούς, ἦλθον καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Σερβίας, καὶ ἠφάνιζαν καὶ ἐκείνους τοὺς τόπους καὶ ὥρμησαν νὰ πολεμήσουν τοῦτον τὸν Ἰωάννην· καὶ λοιπὸν ἐξ ἀνάγκης ἐκινήθη καὶ αὐτὸς ἐναντίον τους, ὁμοῦ μὲ τὸν αὐτάδελφόν του Κράλην, καὶ εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν τοὺς ἐνίκησαν, ὕστερον δὲ λαβόντες θάρρος ἀπὸ τὴν προτέραν νίκην ἀμερίμνησαν, καὶ τοῦτο παρατηρήσαντες οἱ Τοῦρκοι, ὥρμησαν ἔξαφνα κατ' αὐτῶν μίαν νύκτα, καὶ ἄλλους μὲν ἐφόνευσαν, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὴν σάστισίν τους ἔπεσαν μέσα εἰς τὸν ποταμὸν Ταίναρον, τὸν νῦν λεγόμενον Τοῦντζαν, καὶ ἀθλίως ἐπνίγησαν. Μετὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐθανατώθη καὶ ὁ ἴδιος βασιλεὺς Ἰωάννης, καὶ εἰς τὸ ἕξης ὥρμησαν πλέον ἀνεμποδίστως οἱ Τοῦρκοι εἰς τοὺς τόπους τῆς Σερβίας, καὶ ἔκαμαν ἀνεκδιήγητα κακά. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, ἦ ἀπὸ τοὺς μεγάλους φόβους, ἦ ἀπὸ τὴν καλὴν του γνώμην διὰ τὴν σωτηρίαν του, ἄφησε τὰ βα-

σίλεια, και ἐπῆγεν ὡς εἰς λιμένα σωτήριον εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, και προσκυνήσας ἀγνώριστος τὰ ἐκεῖ μοναστήρια και ἀσκητήρια, ἦλθε τέλος πάντων και εἰς τὸ ἐδικόν του μοναστήριον τοῦ ἀγίου Σίμωνος· ἐκεῖ δὲ ἔλθὼν ἔστειλε τὸν πορτάρην πρὸς τὸν ἡγούμενον, νὰ τοῦ φανερώσῃ πῶς ἔχει νὰ τοῦ εἰπῇ λόγον· και ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἡγούμενον, ὅτι ἓνας νεανίας, τὴν ὄψιν ὠραῖος, τὸ σχῆμα φοβερός, κατὰ τὰ φορέματα πτωχός, κατὰ τὸν λόγον εὐτακτος, κατὰ τὰς ἀποκρίσεις φρόνιμος, και κατὰ τὸ φαινόμενον θεοφοβούμενος και δοῦλος Χριστοῦ, ζητεῖ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὴν ἀγιωσύνην σου· ὁ δὲ ἡγούμενος εἶπεν εἰς τὸν πορτάρην, ἄς ἔλθῃ· και εἰσελθὼν και εἰπὼν ἐκεῖνο ὅπου ἤθελεν, ἔμεινεν εἰς τὸ μοναστήριον ἱκανὰς ἡμέρας· και ἰδὼν τὴν εὐταξίαν τῶν μοναχῶν, τὴν ταπεινώσιν, τὴν εὐτέλειαν τῶν φορεμάτων, τὴν ὑπακοὴν κατὰ πάντα εἰς τὸν ἡγούμενον, τὴν προθυμίαν εἰς τὰς ἀκολουθίας, τὴν σιωπὴν, τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας και τὰ λοιπά, ἐδόξασε τὸν Θεόν· και τότε προσκαλεσθεὶς ἀπὸ τὸν ἡγούμενον ἐρωτᾶται, ἔὰν τὸν ἀρέσῃ τὸ μοναστήριον και οἱ τάξεις του· ὁ δὲ νέος ἀπεκρίθη, πολλὰ καλὰ μοῦ ἀρέσουν, πάτερ. Λοιπὸν (τὸν ἐρωτᾶ πάλιν), μένεις και ἐσὺ ἐδῶ, ὡς και οἱ λοιποὶ, διὰ τὴν ἐλπίζομένην βασιλείαν τοῦ Χρι-

στοῦ; Ναί, ἀπεκρίθη, μένω μὲ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν. Τὸν ἐρωτᾶ πάλιν ὁ ἡγούμενος· ποῖον ἐργόχειρον ἤξεύρεις νὰ κάμνης, τέκνον; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, κηπουρός εἶμαι, πάτερ· και λοιπὸν μένεις ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου, νὰ σκάπτῃς, νὰ φυτεύῃς, νὰ ποτίζῃς και νὰ κοπιάζῃς χειμῶνα και καλοκαίρι εἰς τὸν κῆπον διὰ τὴν ἀδελφότητα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν διὰ τὸν Χριστόν; Ὑπόσχομαι, τοῦ ἀπεκρίθη, ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ κάμνω· και βαλὼν μετάνοιαν, ἐδιωρίσθη εἰς τὸν κῆπον· μετὰ δὲ τριῶν χρόνων δοκιμασίαν, ἔγινε μοναχός, προκόπτων καθ' ἑκάστην, και ἀναβάσεις τιθέμενος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, κατὰ τὸν Δαβὶδ, ταπεινούμενος και ὑπακούων εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς.

Τί τὸ ἐντεῦθεν; Δὲν ὑπέφερεν ὁ ἔχθρὸς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων διάβολος, νὰ βλέπῃ τοῦ βασιλέως τὸν υἱὸν κηπουρόν, μὲ τόσους κόπους και μὲ τόσῃν ταπεινώσιν· λοιπὸν ἀρματώνεται κατ' αὐτοῦ μὲ ὄλην του τὴν πανοπλίαν· και πρῶτον μὲν ἔσπειρεν εἰς αὐτὸν πονηροὺς λογισμοὺς, και ἄρχισε νὰ μετανοῇ διὰ τὸ ἔργον ὅπου ἐκαταπίασθη, και νὰ συλλογίζεται, ὅτι δὲν τελειώνει ὀγλήγορα, ἀλλὰ ἔχει νὰ ἀπεράσῃ μὲ αὐτὸ ὄλην του ἡ ζωὴ· ἔπειτα και εἰς μῖσος τῶν ἀδελφῶν τὸν ἐκίνησε, και εἰς ἀμέλειαν τῆς προσευχῆς και τῶν ἄλλων τῆς ἀσκήσεως ἔργων τὸν ἔφερε, και ἄλλα

πολλά τοῦ ἐπροξένησεν· ὁμως δὲν εὐχαριστεῖται νὰ τὸν πολεμῇ ἀπὸ ἓνα μέρος μόνον, ἀλλὰ κινεῖ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοὺς ἀδελφούς νὰ ὀργίζονται καὶ νὰ θυμώνουν κατ' αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ὑβρίζουν, πὼς εἶναι ἀνάξιος τοῦ ἔργου ὁποῦ ὑπεσχέθη, πὼς ἐν ἀμελείᾳ ἐργάζεται τοὺς κήπους, πὼς ἔγινε πρὸς αὐτοὺς αἴτιος σκανδάλων καὶ ταραχῶν· καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἐχθρός, ὁ δὲ μακάριος εἰς μὲν τοὺς ἀδελφούς ἄλλον λόγον δὲν ἔλεγε, παρὰ τοῦτον μόνον, συγχωρήσατέ μοι, πατέρες, καὶ θέλω βάλω τώρα ἀρχὴν καλὴν τοῦ ἔργου· πρὸς δὲ τὸν διάβολον ἀρματώθη μὲ τὸ ἀνίκητον ἄρμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με· μὲ τοῦτο τὸ βέλος ἐπλήγωνε κάθε ὥραν τὸν σατανᾶν, καὶ ἐδίωχεν εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ τοιουτοτρόπως ἀγωνιζόμενος, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν ἀντίπαλον διάβολον, καὶ ἔγινεν εἰς ὅλον τὸ ὑστερον δοχεῖον τῶν ἀρετῶν καὶ σκευὸς ἐκλεκτὸν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· τόσον ὁποῦ ἤξιώθη καὶ ἀποκαλύψεως θείας περὶ τοῦ τέλους καὶ τῆς πρὸς Θεὸν ἐκδημίας του· διότι ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ὑπάγῃ νὰ κληρονομήσῃ τὴν οὐράνιον βασιλείαν, ἀντὶ τῆς προσκαίρου βασιλείας ὁποῦ ἐκαταφρόνησεν.

Ἔθεν ἀσθενήσας ὀλίγον, ἀπέστειλεν ἓνα τῶν ἀδελφῶν, νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ἡγούμενον νὰ τοῦ εἰπῇ λόγον μυστικόν· ὁ δὲ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· τί ἔχεις, τέκνον; Διὰ τί με ἐπροσκάλεσες; Σὲ ἐπροσκάλεσα, πάτερ, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Χριστὸς με προσκαλεῖ νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὸν μετὰ ὀλίγην ὥραν, νὰ ἀπολαύσω τὸν μισθόν μου κατὰ τὰ ἔργα μου· ἤξευρε λοιπόν, πάτερ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς καὶ κτίτωρ ταύτης τῆς ἱερᾶς μονῆς· ἐγὼ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰωάννου. Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγούμενος κατεπλάγη, καὶ ἐθαύμασε τὴν τελείαν αὐτοῦ ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν· καὶ πὼς, τέκνον μου, τοῦ λέγει, δὲν μᾶς τὸ ἐφανέρωσας, μόνον τὸ ἀπεσιώπησας; Πὼς δὲν μοῦ τὸ ἀνήγγειλας κατὰ μυστικὸν τρόπον, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁποῦ διὰ μέσου σου κατοικοῦμεν ἡμεῖς ἐδῶ; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, καὶ ἀνίσως σᾶς τὸ ἔλεγα, ὅτι εἶμαι ὁ βασιλεὺς, δὲν ἤθελα κερδίσω τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, διότι διὰ μέσου τῆς τιμῆς ὁποῦ ἠθέλετε μοῦ ἀποδίδετε, ἐκινδύνευα νὰ χάσω τὴν σωτηρίαν μου· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐκοιμήθη. Ποιήσαντες δὲ ἀγρυπνίαν ὀλονύκτιον οἱ ἀδελφοί, ἔθαψαν τὸ πρῶν ἐκεῖνο τὸ πολυάθλον σῶμα τοῦ βασιλέως μὲν πρότερον, ὑστερον δὲ κηπουροῦ γενομένου διὰ τὸν Κύριον, μετὰ ὑμνωδιῶν, θυμιαμάτων τε καὶ φωτοχυσίας μεγάλης, ἐν

τῷ κοιμητηρίῳ τῶν ἀδελφῶν, καθὼς αὐτὸς παρήγγειλε, δοξάζοντες τὸν Θεὸν ὅπου τὸν ἐνεδυνάμωσεν οὕτω καλῶς νὰ ἀγωνισθῆ, καὶ ἀντὶ τῆς ἐπιγείου βασιλείας ὅπου ἄφησε, νὰ γένη κληρονόμος τῆς οὐρανόου βασιλείας. Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοιαῦτα, ἀκούσατε δὲ καὶ ὀλίγα τινὰ θαυμάσια τοῦ ὁσίου Σίμωνος ἀπὸ τὰ πολλὰ ὅπου ἐτέλεσε μετὰ ταῦτα, διὰ νὰ γνωρίσετε πόσῃ παρηρσίαν ἔχει πρὸς Θεὸν ὁ Ἅγιος, καὶ ἔπειτα θέλομεν τελειώσωμεν τὴν διήγησιν.

Ἡ διόρθωση τοῦ ἀσεβοῦς μοναχοῦ

Ενας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τῆς ἱερᾶς τοῦ Ὁσίου μονῆς, ἀνευλαβῆς ὢν καὶ δύσπιστος, ἔξερονοῦσεν ἀπὸ τὴν δυσώδη κοιλίαν του βλάσφημα λόγια κατὰ τοῦ Ὁσίου, λέγοντάς τον πλανεμένον καὶ κολασμένον, καὶ δὲν ἤθελε νὰ συνορτάξῃ μαζί με τοὺς λοιποὺς τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου· ὅθεν μίαν φορὰν ὅπου ἐώρταζον ὅλοι οἱ πατέρες τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου, φεύγοντας αὐτὸς ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἱεράν ἐκείνην ἀκολουθίαν, ἐπῆγεν εἰς τὸ κελλίον του καὶ ἐκοιμήτο, καὶ ἐκεῖ φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον του ὁ Ἅγιος ὄλος ἀστραπόμορφος, με πρόσωπον δεδοξασμένον καὶ ἐκλαμπρον, ἔχων μαζί του

καὶ ἄλλους δύο ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἡγιασμένους μαθητὰς του, καὶ τοῦ λέγει· δὲν σοῦ ἀρέσει αὕτη ἡ δόξα, ᾧ μιარέ; Οὐ δεδόξασται τὸ δεδοξασμένον; Καὶ παρευθὺς νεύοντας εἰς τοὺς μαθητὰς του λέγει· βάλλετε κάτω αὐτὸν τὸν ἄπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον· καὶ βάνοντές τον ἐκείνοι κάτω, τοῦ ἐφάνη, ὅτι τοῦ ἐκτύπησεν εἰς τοὺς πόδας με τὴν ράβδον του μερικὲς ραβδιές, καὶ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὸν ὑπέμετρον φόβον ἐξυπνήσας, βλέπει τοὺς πόδας του ὡσὰν νὰ τὸν ἐπονοῦσαν· καὶ ἐγερθεὶς εὐθὺς τρέχει ἐντρομος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πίπτοντας κατὰ γῆς, βάνει μετὰ νοίαν εἰς τὸν ἡγούμενον, ὄλος ἠλλοιωμένος καί, συγχωρήσατέ μοι, πατέρες, φωνάζει· τώρα ἐγνώρισα ὅτι ὁ Θεὸς ἐν ἀληθείᾳ μεγάλως ἐδόξασε τὸν ὄσιον πατέρα ἡμῶν Σίμωνα· τώρα, τώρα καὶ πιστεύω καὶ προσκυνῶ αὐτόν, ἴσα με τοὺς παλαιοὺς ὄσιους Ἀντώνιον, Εὐθύμιον, Σάββαν καὶ τοὺς λοιποὺς· εὐχαριστῶ σοι, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ὅπου με ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη πλάνην μου, καὶ με ἔβγαλες ἀπὸ τὴν κόλασιν, τὸν ταλαίπωρον. Ταῦτα βοῶν μετὰ δακρῶν, ἐδιηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς ἐκκλησίας τὴν φοβεράν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ὁσίου, καὶ τὰ ἐξῆς εἰς πλάτος, καὶ ὄλοι ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν.

**Οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἀπαλλάχτηκαν ἀπὸ τὸν
πειρασμό**

Αλλος τις ἀδελφός ἐκ τῆς αὐτῆς μονῆς τοῦ Ὁσίου, ἐπολεμεῖτο πολλὰ ὑπὸ τοῦ δαιμόνος τῆς πορνείας, καὶ προσπίπτοντας μετ' εὐλαβείας ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ εἰκόνας, δέεται τούτου θερμῶς μετὰ δακρύων νὰ τοῦ σηκώσῃ αὐτὸν τὸν πόλεμον, καὶ χρισθεὶς μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ κανδήλας, ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸ πονηρὸν δαιμόνιον τῆς πορνείας.

Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου, ὅταν ἐψάλλετο ὁ μέγας ἑσπερινός μετὰ μέλους, ἔμβηκεν εἰς τὸν ναὸν ἓνας ἀδελφός ἐκ τῆς τοῦ Ὀλύμπου μονῆς τοῦ ἁγίου Διονυσίου, Σάββας ὀνόματι, εἰς τὸ νὰ ἀσπασθῇ τὴν θεῖαν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου, καὶ βλέποντας ὅτι δὲν ἦτον ἡ μεγάλη εἰκὼν εἰς τὸ προσκυνητᾶριον, ἀλλ' ἡ μικρὴ, στρέφει ὀπίσω μὲ θυμόν, λέγων καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν ἔμενεν εὐχαριστημένος νὰ προσκυνῇ τὴν μικρὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου· ἔλεγε δὲ ταῦτα, καθὸ ἄνθρωπος ἀπλοῦς καὶ ἀγράμματος ὅπου ἦτον. Πηγαίνει λοιπὸν εἰς τὸ κελλίον ὅπου τοῦ ἐδόθη διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πίπτοντας νὰ κοιμηθῇ, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι ἀνοιξεν ἡ στέγη τοῦ κελλίου,

καὶ ἐφάνη ἓνας ὄφις φοβερός καὶ δύσμορφος, πῦρ ἐβγάλων ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ καπνὸν πολὺν καὶ βρωμερὸν ἐκπνέων ἀπὸ τοὺς μυκτῆράς του· ὁ ὅποιος ἀνοίγε τὸ στόμα του νὰ τὸν κατατίη, λέγοντας πρὸς αὐτόν· δὲν σὲ ἄρρεσεν ἡ μικρὰ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ ἀνεχώρησες μὲ θυμόν; Ἴδου ὁμως τώρα ὅπου ἐγὼ ἔχω νὰ σὲ καταρροφήξω· καὶ ὤρμησεν ἀπὸ τὴν στέγην εἰς αὐτόν, μὲ βοὴν φοβεράν, διὰ νὰ τὸν κατατίη· ὁ ταλαίπωρος Σάββας ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον καὶ τρόμον, ἐφώναξεν μεγάλως· ἅγιε Σίμων, βοήθει μοι, καὶ ἐξυπνῶντας ὁλος ἔντρομος καὶ πεφοβισμένος, τρέχει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πίπτοντας γονυκλιτῶς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἀσπάζεται αὐτὴν πολλάκις, ὥστε ὅπου ὅλοι οἱ ἐκεῖ παρόντες ἐθαύμασαν τοῦ ἀνδρός τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν ὄψιν τὴν νεκρικὴν ὅπου εἶχεν. Ἐμβαίνοντας λοιπὸν μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, ἐδιηγήθη ἐκεῖνο ὅπου ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ ἀμάθειαν. Τότε τοῦ λέγει ἓνας ἀδελφός· ἡ μικρὰ εἰκὼν, πάτερ, δὲν ἔχει καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ τὴν μεγάλην, ἐὰν ἡ πίστις καὶ ἡ εὐλάβεια γίνεται μὲ πόθον ζέοντα, μὲ νοῦν καθαρὸν, καὶ μὲ σῶμα ἁγνόν· ὅθεν πρόσεχε ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς νὰ ἀποδίδῃς πάντοτε τὴν ὀφειλομένην τιμὴν πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ πρὸς τὰς ἱερὰς

αὐτῶν εἰκόνας, εἴτε μικράς, εἴτε μεγάλας· καὶ οὕτω πληροφορηθεὶς ὁ ἀδελφός, ἔδωκε δόξαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστίαν εἰς τὸν ἅγιον.

Ἡ δόξα τοῦ Ἀγίου

Αλλος τις ἀδελφός, Γεράσιμος τὸ ὄνομα, ἔστεκεν εἰς τὴν παννυχίδα τοῦ Ὁσίου μετὰ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ πόθον ἀνείκαστον, ἀκροαζόμενος τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ὁσίου· τοὺς πειρασμοὺς ὅπου ἔδοκίμασεν ἀπὸ τὸν διάβολον· τὴν ὑπακοὴν ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν θεῖόν του γέροντα· τὴν μεγάλην ὑπομονὴν ὅπου εἶχε· ταῦτα λέγων καὶ τὰ λοιπὰ ἀκούων, ἐθαύμαζε καὶ ἀποροῦσεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, διότι δὲν εἶχεν ἀκούσει ταῦτα ποτέ· τί οὖν γίνεται; Ἐν τῷ καιρῷ τῆς λιτῆς, ἐξῆλθον ὅλοι εἰς τὸν νάρθηκα, οἱ ψάλται ὁμοῦ καὶ ὁ ἱερεὺς μετὰ τοῦ διακόνου, βασιτάζων καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου, κατὰ τὸ ἔθος τῆς μονῆς· ὁ δὲ ἀδελφός ἐκεῖνος δὲν ἐβγήκεν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐν τῷ ναῷ συλλογιζόμενος τὴν δόξαν ὅπου ἔχουν οἱ ἅγιοι, ὄχι μόνον εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γῆν. Ταῦτα καὶ τοιαῦτα διαλογιζόμενος ὁ Γεράσιμος, (ὦ τοῦ θαύματος!) βλέπει ὀλοφάνερα μετὰ τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς μίαν νεφέλην, τῆς ὁποίας τὸ εἶδος ἦτον

ἀκατανόητον καὶ ἡ θεωρία λαμπρόχρυσος, ἥτις ἐσκέπαζε ὅλον τὸ θυσιαστήριον ὁμοῦ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου ὅπου ἦτον εἰς τὸ σύνθρονον, καὶ ὅλα τὰ φῶτα, καὶ πάντα τοὺς ἐκεῖ εὐρεθέντας, καὶ ἔστεκε τρόπον τινά, καὶ ἐφώτιζε πάντα, ἕως οὗ ἐτελείωσεν ἡ λιτή. Ὄταν δὲ ἀνοιξεν ἡ πύλη τοῦ νάρθηκος, καὶ ἄρχισεν ὁ δεξιὸς χορὸς νὰ ψάλλῃ τὰ ἀποστίχου, ἐπάρθη ἡ θεία ἐκείνη θεωρία τῆς νεφέλης εἰς τὰ ὕψη, καὶ ἔμεινε πάλιν τὸ ἱερόν, καθὼς καὶ τὸ πρότερον. Τότε ὁ ἀδελφός ἐκεῖνος ἐδιηγήθη τὴν ὄρασιν εἰς ἄλλον ἀδελφόν, ὅστις καὶ τοῦ εἶπε μετὰ λύπην πολλήν· διατί, ἀδελφέ, δὲν ἔδωκες εἶδῃσιν καὶ εἰς ἐμέ, νὰ θεωρήσω τὴν δόξαν ταύτην τοῦ Ἀγίου; Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· δὲν μοῦ ἔκανε καρδίαν, ἀγαπητέ, ὄχι μόνον τὸ σῶμά μου νὰ μετατοπίσω, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, μόνον ἠδυνόμην εἰς τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην θεωρίαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐκεῖ ἐνητένιζον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν καὶ παρεκάλουν τὸν Ἅγιον, ἵνα διὰ πρεσβειῶν του ἀξιωθῶ νὰ θεωρήσω καὶ τὴν ἀληθινὴν ἐκείνην ὄρασιν τῆς ἁγίας Τριάδος, ὄχι ἐν ἐσόπτρῳ καὶ αἰνιγματωδῶς, ὡς ἐδῶ, κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον βλέπουσι διὰ παντός καὶ οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ. Ταῦτα ἀκούων ὁ ἀδελφός, ἀνεχώρησε χαίροντας.

* * *

Μίαν φοράν τῆς 28ης τοῦ παρόντος Δεκεμβρίου μηνὸς ἐγγιζούσης, ἐγίνετο ἡ ἐτοιμασία διὰ νὰ τελεσθῆ ἡ παννυχὶς τοῦ Ὁσίου· τὴν παραμονὴν δὲ ἐφαίνετο ἡ ἡμέρα πάνυ λαμπρά. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γίνεται εὐθὺς ταραχὴ καὶ ζάλη φοβερά, ἀέρας σφοδρός, βροχὴ ραγδαία, χειμῶν φοβερός, ὥστε ὅπου ἔπιπτε τόσον πολὺ πλῆθος χιόνος, εἰς τρόπον ὅπου καὶ τὰ δένδρα ἐσκέπασε, καὶ τοὺς δρόμους καὶ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, καὶ ὄλος ὁ φαινόμενος τόπος ἐγένεν ἕνα ἴσωμα· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τόσος ἀνεμοστρόβιλος ἠκολούθησε τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ὅπου ὄλοι οἱ εὐρεθέντες ἐφοβήθησαν· καὶ ἔλεγον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κουμπὲς τοῦ καθολικοῦ ἔχει νὰ παρθῆ ἀπὸ τὸν ἀνεμον, καὶ νὰ ριφθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου· ἕνας δὲ ἀδελφὸς ἀπὸ τοὺς ἐορταστάς τρέχει νὰ θεωρήσῃ τί γίνεται ὁ κόσμος ἔξω, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὸ δοξάτον κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος καὶ προβαίνοντας, ἐξέστη ἀπὸ τὸν φόβον του, εἶδε γὰρ τοιοῦτον θέαμα φοβερόν. Ἦγουν, εἶδεν ὡσάν νὰ ἐξηλθεν ἕνα φῶς τρισάκτινον ἐκ τοῦ ἁγίου σπηλαίου τοῦ Ὁσίου, καὶ ἀνέβαινε τρεῖς φορὲς μέχρι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἄνωθεν ὄντος τοῦ σπηλαίου, καὶ πάλιν τρεῖς φορὲς κατέβη καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ σπηλαίῳ· λαμ-

πρὸν καὶ εἰς τὴν ὄψιν, γλυκύτατον καὶ εἰς τὴν καρδίαν· ἐφανερώνα δὲ τοῦτο, ὅτι ὁ Σίμων μὲ τὸ νὰ ἐτελείωσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὰ τρία ἔτη τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, ἀνέβη εἰς τὸ ἐπουράνιον κατοικητήριον, ἔνθα ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων καὶ φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ἔνθα φῶς τὸ ἀληθινὸν τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρέχει ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εὐθὺς ἤκουσεν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ παρὰ τοῦ ἱερέως νὰ λέγῃ: Δόξα τῇ ἁγία καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐδιηγήθη οὖν τὰ ὁραθέντα ὁ ἀδελφὸς τῷ λογιωτάτῳ κύρ Γεδεών, ὁ δὲ ἀπεκρίθη, σιώπα, ἀδελφέ, καὶ κρύπτε μυστήρια Θεοῦ· ψαλλομένων δὲ τῶν τριαδικῶν ὕμνων, ἤγουν τοῦ Ἐνοῖξαντός σου τὴν χεῖρα, καὶ τῶν λοιπῶν, ἐπῆγε δεύτερον ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος νὰ θεωρήσῃ, ἄρα μένει τὸ φῶς ἐκεῖνο ἔτι; Καὶ τὸ μὲν τρισάκτινον ἐκεῖνο φῶς δὲν ἐθεώρησε, μόνον εἶδεν ὅτι τὸ ἅγιον σπήλαιον ἔλαμπε...

* * *

Ταῦτα τὰ ὀλίγα θαύματα τοῦ Ὁσίου ἐδιηγήθημεν, διὰ νὰ καταλάβῃ κάθε ἕνας πόσῃν παρηγοσίαν ἔχει πρὸς τὸν Χριστὸν ὁ θεὸς Σίμων· οὐ ταῖς προεβείαις ἀξιωθεῖμεν καὶ ἡμεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ᾧ καὶ ἡ

δόξα και τὸ κράτος σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ
και τῷ παναγίῳ και ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι,
νῦν και αἰεὶ, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

1. Γιὰ τὸ κείμενο

“Βίος και πολιτεία τοῦ ὁσίου και θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Ἀθωνίτου τοῦ ἐν τῇ πέτρα ἀσκήσαντος και μύρον ἀναβλύσαντος, ὅστις ἀνεπαύθη τὸ ,ασνζ´ (1257) ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, Δεκεμβρίου κη´ (28). Συγγραφεῖς μὲν ὑπὸ Ἡσαίου μοναχοῦ, μεταγραφεῖς δὲ ὑπὸ Νικηφόρου ἱερομονάχου Χίου”. *Νέον Λειμωνάριον*, Βενετία 1819, σελ. 89-99. [Β´ ἔκδοση τοῦ *Λειμωναρίου*, Ἀθήνα 1873· ὁ Βίος στίς σελ. 473-486. Γ´ ἔκδοση τοῦ Βίου στὸν τόμο: *Ἅγιος Σίμων ὁ Ἀθωνίτης*, Ἐκδόσεις Ἀκρίτας, Ἀθήνα 1987, σελ. 40-49].

Ὁ πρωτότυπος Βίος τοῦ ὁσίου Σίμωνος δὲν ἔχει διασωθεῖ. Ἡ δημοσίευση σὲ “μεταγραφή” Νικηφόρου τοῦ Χίου († 1821), κατέχει τὴ θέση πρωτοτύπου, καθὼς ἀπὸ αὐτὴν προήλθε ἡ μετάφραση και ἔκδοση στὰ ρωσικὰ (Πετρούπολη ¹1892, Μόσχα ²1892, Ὀδησὸς ³1899) και οἱ κατὰ καιροὺς περιλήψεις, ἐπιτομὲς και παραφράσεις. [Ὁ *Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*, τόμος IB´, μὴν Δεκέμβριος, Ἀθήνα ⁵1986, σελ. 724-733· Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Βίοι Ἁγίων μηνὸς Δεκεμβρίου*, Βελιγράδι 1977, σελ. 803-812 (στὰ σερβικὰ): Μοναχοῦ Μακαρίου, *Ὁ Συναξαριστὴς*, τόμος

Π, Θεσσαλονίκη 1988, σελ. 257-259 (στά γαλλικά)].

Ο όσιος Σίμων ἔζησε καὶ ἔδρασε τὸν 13ο αἰ.. Ὁ Βίος του στὸ Λειμωνάριο ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἀρχικό κείμενο ἀλλὰ καὶ νεότερες προσθήκες. Γράφτηκε λίγο πρὶν ἢ κατὰ τὸ ἔτος 1368 ἀπὸ τὸν μοναχὸ Ἡσαΐα, ὁ ὁποῖος σχεδὸν μὲ βεβαιότητα ταυτίζεται μὲ τὸν σημαντικότερο σέρβο ἡσυχαστὴ τοῦ 14ου αἰ. Ἡσαΐα.

Ὁ Βίος τοῦ ὁσίου Σίμωνος ποὺ δημοσιεύεται στὸ παρὸν τεῦχος, ἀκολουθεῖ τὴν ἔκδοση τοῦ *Νέου Λειμωναρίου* τοῦ 1819. Τὸ τελευταῖο, (τῶν σελίδων 44-45), ἐπεισόδιο πρωτοδημοσιεύτηκε "ἐκ παλαιοῦ χειρογράφου" στὸ βιβλίο "Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος...", ἐπιμελεία τοῦ καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀρχιμ. Ἱερωνύμου, Ἀθήνα, 1924.

Στὴν παρούσα ἔκδοση βελτιώθηκε ἡ στίξη, προστέθηκαν τίτλοι ἐνοτήτων καὶ ἔγιναν ὀρθογραφικὲς διορθώσεις.

2. Γιά τὴν εἰκονογράφηση

Παρατίθεται στὶς ἐπόμενες σελίδες μιὰ χαλκογραφία ποὺ ἀνήκει στὴν ἀξιόλογη συλλογὴ χαρακτικῶν τῆς Ἱ.Μ. Σίμωνος Πέτρας. Χαραχτηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1868. Ἡ χάλκινη μήτρα ἔχει ὕψος 78,5 ἐκ. καὶ πλάτος 57,5 ἐκ. Κάτω ἀπ' τὴν παράστα-

ση ἀριστερὰ ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη ἀφιερωτικὴ ἐπιγραφή:

"† Ἡ παρούσα νέα εἰκονογραφία, τῆς Ἱ(ερᾶς) Σε(βασμίας) Βασι(λικῆς) πατριαρχ(ικῆς) κ(αὶ) Σταυροπη(ιακῆς) Κοινοβιακῆς Μονῆς, Σίμωνος πέτρας τῆς ἐν τῷ / Ἀγίῳ Ὄρει κειμένης, σεμννομένης τε ἐπ' ὀνόματι, τῶν Χριστοῦ γενεθλίων, ἐχαλκοχαράχθη δι' ἐξόδων τῆς αὐτῆς, ἐπὶ ἡγουμεν(ίας) Νεοφύτου Ἱε(ρομ(ονάχου) εἰς μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου κτήτορος ταύτης Ἰωάννου Οὐγγλεση βασιλέως Σερβίας κ(αὶ) πάσης Ῥωμανίας. ἐν Ἀγίῳ ὄρει τοῦ Ἄθω. 1868 τῆ 20 Μ(αΐου)".

Ἀνάλογη ἐπιγραφή στα σερβικά βρίσκεται στὴν ἀντίστοιχη θέση δεξιά. Οἱ δεκατρεῖς μικρὲς σκηνὲς ποὺ πλαισιώνουν τὸ κεντρικὸ θέμα τῆς μονῆς συνοδεύονται ἀπὸ ἐπεξηγηματικὲς ἐπιγραφὲς ἑλληνικὲς καὶ σερβικὲς, χαραγμένες στὰ διαχωριστικὰ κενά. Μόνο στὰ τρία εἰκονίδια τῆς ἐπάνω ζώνης οἱ ἐπιγραφὲς βρίσκονται μέσα στὴν εἰκόνα.

Κάτω, στὸ ἐξωτερικὸ πλαίσιο τῆς χαλκογραφίας, διακρίνεται τὸ ὄνομα τοῦ χαρακτῆ: "Ἐχαλκοχαράχθη Διὰ χειρὸς Ἰωάννου Κω(νσταντίνου) λεσβίου".

(βλ. Ντ. Παπαστράτου· "Χαλκογραφημένη ἀποψη τῆς Σιμωνόπετρας μὲ σκηνὲς ἀπὸ τὸ βίο τοῦ κτήτορά της" στὸν τόμο "Ἅγιος Σίμων ὁ Ἀθωνίτης" ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 1987, σελ. 159-169).

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ *

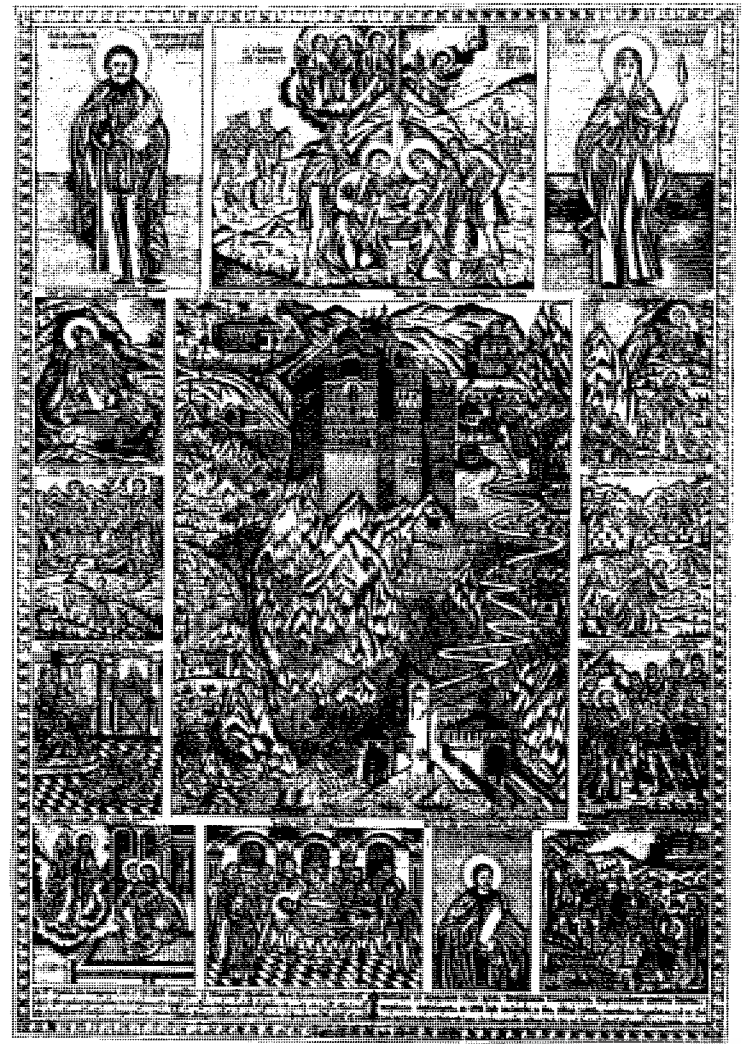
- 13ος αἰ.** Ζωή και δράση τοῦ ὁσίου Σίμωνος.
- 14ος αἰ. (μέσα)** Ἡ πρώτη μαρτυρία περὶ τῆς μυροβλυσίας ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ ὁσίου Σίμωνος στὸν Βίο τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Κουσοκαλυβίτη.
- 1365** Ὁ Ἰωάννης Οὐγκλεσης παίρνει τὸν τίτλο τοῦ δεσπότη. Ἡ δικαιοδοσία του ἐκτεινόταν στὴν ἐπαρχία τῶν Σερρών. Στὴν δικαιοδοσία του ἀνῆκε καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Οὐγκλεσης ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη.
- 1368** Πρὶν ἢ κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ πρέπει νὰ γράφτηκε ὁ πρωταρχικός Βίος τοῦ ὁσίου Σίμωνος ἀπὸ τὸν μοναχὸ Ἡσαΐα, τὸν σημαντικότερο Σέρβο ἡσυχαστὴ τοῦ 14ου αἰ. καὶ ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες τοῦ δεσπότη Οὐγκλεση.
- 1368 (Ὀκτ.)** Ἐκδίδεται "εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν αἰώνιον" τὸ Χρυσόβουλ-

λο τοῦ Οὐγκλεση. Ἀναφέρεται
στὴν ἀνακαίνιση τῆς Σιμωνόπε-
τρας, τὸ σημαντικότερο ἀπὸ τὰ
ἔργα τοῦ Οὐγκλεση στὸ Ἅγιον
Ὅρος· κατοχυρώνει γιὰ πάντα στὸ
μοναστήρι τὰ κτήματα, τὰ μετόχια
καὶ τὰ προνόμια, ποὺ ὁ ἴδιος πα-
ραχώρησε σ' αὐτό.

1371 (26 Σεπτ.) Μάχη τοῦ Ἐβρου, στὴν ὁποία
σκοτώνεται πολεμώντας κατὰ τῶν
Τούρκων ὁ Οὐγκλεσης.

EIKONEΣ

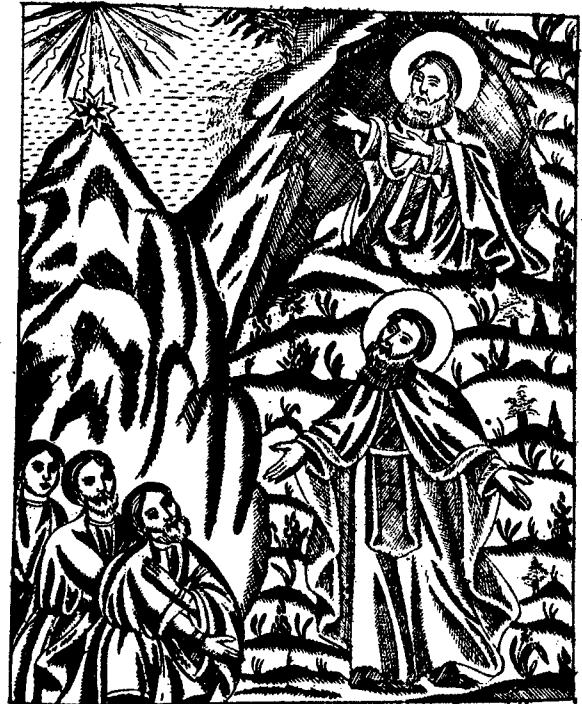
* Τὸ Χρονολόγιο ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὸν
συλλογικό τόμο Ἅγιος Σίμων ὁ Ἀθωνίτης, ὁ.π.,
σελ. 38.

Ἡ Σιμωνόπετρα καὶ γύρω σκηνές ἀπὸ τὸ βίο τοῦ ἁγίου Σίμωνα. Χαλκογραφία τοῦ 1868. Ἔργο Ἰωάννου τοῦ Λεοβίου.

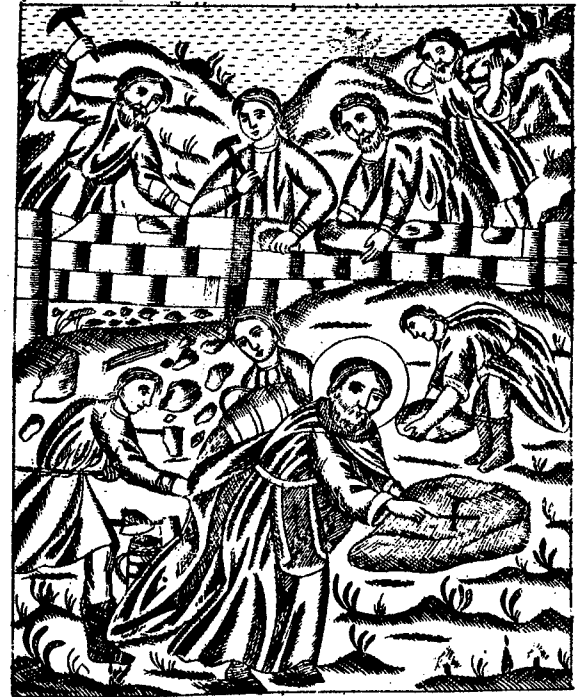
"Ο Άγιος προσευχόμενος μαστίζεται υπό του δράκοντος". Ο όσιος Σίμων εικονίζεται γονατιστός στην είσοδο της σπηλιάς. Στα πόδια του ο δράκοντας τον κοιτάζει απειλητικά· με την ουρά σηκωμένη έτοιμάζεται να τον κτυπήσει.

"Ο Άγιος προσευχόμενος είδε άστέρα επί της πέτρας". Έπάνω δεξιά σε ύψωμα ο όσιος Σίμων γονατιστός μπροστά στην σπηλιά του αντικρύζει στον άπέναντι βράχο το άστέρι. Κάτω από τη σπηλιά παριστάνεται πάλι, όρθιος με τά χέρια άπλωμένα, και άκούει τούς τρεις κοσμικούς άνδρες που θέλησαν να μονάσουν κοντά του.

"Ο ὑπηρέτης πεσὼν ἐκ τοῦ ὕψους οὐδὲν ἐβλάβη". Ἐπάνω δεξιὰ ὁ δσσιος ὄρθιος καὶ δίπλα του τρεῖς οἰκοδόμοι καθιστοὶ σὲ στρωμένο τραπέζι. Ὁ ὑπηρέτης παριστάνεται τὴν ὥρα ποὺ πέφτει στὸ γκρεμὸ καὶ πάλι κάτω, ὄρθιος, μὲ τὸ κανάτι καὶ τὸ ποτήρι στὰ χέρια.

"Ὁ Ἅγιος ἐν τῇ οἰκοδομῇ τοῦ μοναστηρίου αἶρει τὸν μέγα λίθον". Ὁ δσσιος Σίμων σηκώνει "τὸν μέγα λίθον" καὶ πίσω οἱ οἰκοδόμοι κτίζουν ἓνα τοῖχο τῆς μονῆς.

"Αορασία ἐπάταξε τοὺς βαρβάρους μαστίζοντας τὸν Ἅγιον". Στὴν ἀκρογιαλιά εἶναι συναθροισμένοι Σαρακηνοὶ μὲ τὸν ἀρχηγό τους κι ἕνας μοναχός. Ὁ ὄσιος εἶναι γονατιστός μπροστά σ' ἕνα πειρατὴ πὺ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ μὲ τὸ σπαθὶ του. Στὴν θάλασσα φαίνονται τὰ πλοῖα τῶν πειρατῶν καὶ στὴν γωνία πάνω δεξιὰ τὸ μοναστήρι.

"Ὁ Ἅγιος τῆ χρήσει τοῦ ἐλαίου ἰατρεῦει τοὺς βαρβάρους". Ἀριστερὰ ὁ ὄσιος συνοδευόμενος ἀπὸ μοναχοὺς ἀλείφει μὲ λάδι τὰ μάτια τοῦ πειρατῆ πὺ στέκει μπροστά του, ἐνῶ περιμένουν καὶ οἱ ἄλλοι ὄπλισμένοι σύντροφοὶ του πὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους.

"Η κοίμησις τοῦ Ἁγίου Σίμωνος". Ὁ ἅγιος εἶναι ξαπλωμένος σέ νεκρική κλίνη μέσα στήν ἐκκλησία καί γύρω οἱ μοναχοὶ κλαίουν ἀπαρηγόρητα γιά τή στέρησή του.

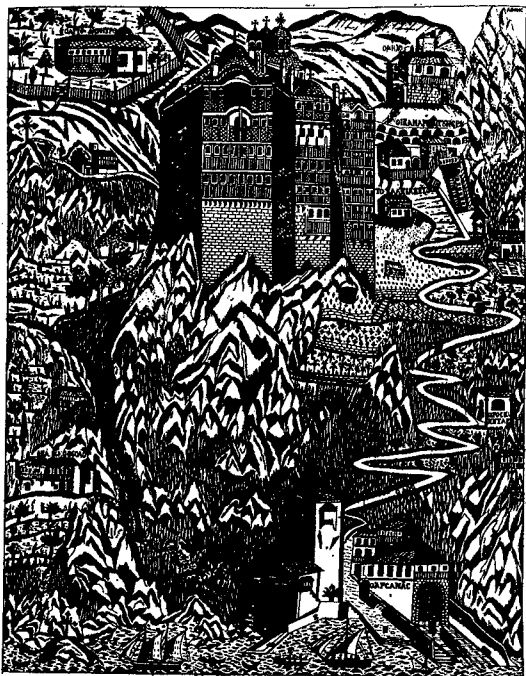
"Ὁ Βασιλεὺς προσευχόμενος τῷ Ἁγίῳ ἢ θυγατρὴ του ἰᾶται". Ὁ βασιλιάς Ἰωάννης Οὐγκλεῖς στήν ἐκκλησία τοῦ παλατιοῦ του προσεύχεται γονατιστός μπροστά στό εἰκονοστάσι τοῦ ἁγίου Σίμωνα. Στό πλακόστρωτο δάπεδο τοῦ ναοῦ εἶναι ξαπλωμένη ἡ δαμονιζόμενη κόρη του.

"Ο Άγιος άοράτως μαστίζει τόν μοναχόν άμελούντα". Ο δσιος παρουσιάζεται σέ σύννεφο από άριστερά και κρατάει στό δεξί του χέρι ραβδί, ένώ δύο μαθητές του σηκώνουν τά πόδια του ξαπλωμένου στό κρεβάτι μοναχού για νά τόν τιμωρήσει ό δσιος.

"Ο έν τή ίδια Μονή άσκήσας δσιος Ίωάσαφ, υίός του βασιλέως". Ο μοναχός Ίωάσαφ, ό γιός του Σέρβου βασιλιά Ίωάννη Ούγκλεση, κρατάει σταυρό στό δεξί χέρι και ειλητάριο χωρίς έπιγραφή στό άριστερό.

"Ο άστηρ έμήνυσε τήν οδε επί πέτρας κτισθεισαν Μονήν". Τό κεντρικό θέμα τής χαλκογραφίας του 1868. Ο λαϊκός τεχνίτης φροντίζει νά δώσει μιά όσο γίνεται πιστότερη άπεικόνιση τών ιδιαίτερων άρχιτεκτονικών στοιχείων του μοναστηριού και τών βοηθητικών του κτισμάτων και νά τονίσει τις ιδιομορφίες του περιβάλλοντος χώρου.